

mở rộng trái tim ...

Cư sĩ Liên Hoa

*Cơn gió nhẹ, ngàn cánh hoa bay bổng
lơ thơ cùng nắng buổi sáng nay
tay vuốt nhẹ mộng ưu phiền ngày cũ
nghe từ tim nở một cánh hoa lòng*

*như cánh diều son mơ say cơn gió
khấp lưng trời thả hồn để bay cao
vạn ánh mắt, muôn tinh cầu có mặt
trái tim lòng mở rộng tỏa hương thơm ..*

Cuộc đời người, ai là người không đi kiếm mùa xuân, một mùa xuân viên viễn, cho chính mình hoặc gia đình, thân nhân. Một sớm mai thức giấc, nhìn nhau lại hỏi xuân là gì và có mặt tự bao giờ. Câu hỏi có ngàn lần nhân lớn, lời đáp trả có vạn dòng suối qua cầu, nhưng rồi với những lần quẩn trong cuộc sống đời thường với những bất an, thịnh suy vinh nhục thành bại, và câu hỏi lại tiếp tục đặt ra cùng với những ẩn số.

Đó là các mùa thay đổi, là những biến dịch tự nhiên của vũ trụ, có hoa lá sinh sôi nảy nở, có những lúc trời gay gắt nắng cho đôi mắt lim dim choá lòa, có lúc lá vàng rơi cho ai mang hồn thơ vấn vương tiếc nuối như thương tiếc một đời người, vạn đời người qua lại trên cầu sanh tử, có lúc lạnh cóng, tay xoa tay để hơi nóng lan tỏa, thở ra các hạt sương khói, để cứ tưởng đến tờ trời đang lan man trong dòng sông và rồi cứ tuần tự tiếp diễn, và chúng ta, người lữ hành trên con đường vô định, khi chưa tìm ra ngõ, lối rẽ đi về, lại thường chạy theo ngoại cảnh để cảm thấy được an tâm, cầu an ủi tạm thời khi đời sống bèngh bồng theo dòng đời.

*Đêm khuya, trăng gõ cửa
hỏi người mở từ tâm
có về nơi chốn vắng
khơi lại nguồn tâm xưa*

*một mai đi tìm lại
mảnh trăng buổi xuân thì
chùng như trong gió mát
mùm mím ánh trăng tròn ...*

Có phải đất trời say khi có mai vàng, có phải má hồng non khi đào kia khoe sắc, hay mắt long lanh, chớp chớp khi chờ cả rừng lan thơm ngát hoặc

mang hình dáng trúc liễu lơ thơ đi dạo cuộc đời. Có ai thức giấc để thấp lại bờ tâm được nuôi dưỡng trong hương trầm bát ngát, em sẽ có những nụ cười thơm tho mùi lúa mạch của Bát nhã, để có ánh mắt trong ngần của Hoa nghiêm có mặt.

Cần gì phải tìm xuân, chờ đợi trong tờ lịch buông rơi, cần gì phải hỏi nhau khi nào xuân đến, cần gì bận khoăn, tư lự tiếc nuối, mong đợi xuân về. Em đó ư, ta đó ư, cuộc đi tìm nào chẳng là hư vọng, thấy mảnh trăng sao trời mệnh mông, thấy lòng mình bao lao xao, tìm kiếm. Sao lại đi tìm xuân trong các pháp hư huyền, giả hợp duyên sinh, trong khi dưới bầu trời này, cỏ vẫn xanh ngát, lưng trời kia có điểm vạn hoa xuân. Đất trời vẫn vậy, như một dải mây ngút ngàn che lấp bao ngoạn cảnh, làm thành nền cho nhiều tư tưởng, cho cuộc truy tìm hạnh phúc.

Hãy ngồi lại đây, chúng ta hãy cùng nhau ngồi giờ lại trang kinh xưa, không phải để nhọc lòng tìm ẩn nghĩa trong những chữ chiều sâu mộc mạc, không phải ở bên ngoài hư ảo để ta rong chơi theo tháng ngày, tìm quên lãng trong các đời biển ảo, men say.

*Vóc hạt cát, ta cảm đời vô lượng
vóc hạt sương, nghe nhẹ cả cõi lòng
tâm mở rộng, biển xanh hương vô tận
nghĩ về người, lòng từ mở vô biên*

*gió đó em, ngăn gì trời mưa gió
cuồng phong nào lòng lộng bến năm xưa
hạt cát mềm, thấm nhẹ ướp bờ tâm
ta nhật lại mảnh trăng tình thanh khiết...*

Hãy mở tâm ra đi em, mở tận chiều sâu tấm lòng trong tĩnh lặng, vì chỉ một trang kinh thôi, trang kinh của đời người quý báu, bỏ qua những bon chen của dòng đời, những ồn ào, lẫn xấn, náo nhiệt từng đánh mất chính mình, để lắng lòng trong từng hơi thở nhẹ, nơi đó chúng ta sẽ học và đọc lại hết sinh mệnh của con người, qua con đường buông bỏ, dừng chân lại bên cõi tâm, nghe lại khúc nhạc mùa xuân có mặt trong từng sợi thịt, trong từng vi tế, từng cõi không của tâm, để nhìn rõ các pháp là bất sanh bất diệt..

*Áo vàng mai khoác, đất trời say nắng
đôi má mềm, phớt hồng nụ hoa đào
mắt long lanh, nét đẹp chỗ rìng lan
dáng thon thả, lay đưa cành trúc mỏng*

*ta thức giấc, khi sương vừa tỉnh mộng
như đầu đây, phảng phất nén hương trầm
tờ lịch giấy, buông rơi trên nền đất
xuân vừa về, có phải thế không em?*

*mình hỏi nhau, xuân là gì thế nhỉ
và hỏi xuân có mặt tự bao giờ
trên thảm cỏ dài, màu xanh ngát
ở lưng trời, vừa điểm vọn hoa xuân*

*trang kính đó, ẩn mình sau giấc mộng
tìm lời thơ mang hình dáng mùa xuân
từ tâm từ, lòng khẽ gọi tình thương
xuân có mặt, vỡ oà trên mọi ngõ..*

Có phải chẳng sau cánh cửa hẹp là phương trời phóng khoáng, sau ưu phiền là an lạc thanh thoi, sau bất hạnh là hạnh phúc ngọt ngào ... Tất cả nào phải là những gì xa lạ như từ nơi xa xăm nào đó đem đến, được ai ban phát cho ... nhưng nằm sẵn nơi tâm, khi tâm được chuyển hoá, xả bỏ ... những dòng cảm xúc, cảm thọ, vui buồn, những tưởng vọng chấp, đã từng lưu đầy ta trong cõi vô định, không dấu tìm về. Nơi đó là mùa xuân, có những vườn hoa nhiều màu sắc tinh khôi, nở trong tâm với những hương thơm là Tuệ giác và lòng Từ, để sáng soi từng bước chân người lữ hành trong cõi vô thường.

Có phải chúng ta đã bắt gặp mưa xuân, đang rơi xuống thấm ướt đất trời, dù đất vẫn gầy guộc, khô cằn, dù là trời đang gay gắt nắng, dù các mùa vẫn tuần tự trôi qua. Những hạt mưa xuân đang tưới tẩm trái tim, để bầu trời mở rộng. Còn chần chừ gì nữa, hãy chạy ra tắm mưa, dầm mình trong mưa, thưởng thức mưa, ôi mưa xuân đẹp quá. Ta vui cười, ta hoan hỷ, ta hạnh phúc trong lòng. Hãy nhặt lên từng hạt mưa, bẻ hạt mưa, lăn hạt mưa chạy dài trong mưa xuân tươi mát, thanh tịnh, để hạt mưa vỡ oà, tung ra, tràn lan cùng pháp giới, để chia sẻ bình an và hạnh phúc trong cuộc đời.

Chỉ có sự thanh thoi, tươi mát của tâm hồn có chất liệu tu tập, chuyển hoá, sẽ là tư lương quý báu, là chất đề hồ tâm linh, là dinh dưỡng sống để có thể chia sẻ cùng con người, cùng nhau trong bất cứ những hoạt cảnh của cuộc đời... dù là bất hạnh hay khổ đau.

*Ghi lại những dòng cảm xúc, tâm tình của người lữ hành
khi mùa Hạ đang giăng màn nóng khắp cùng trời đất.*

Thành phố Hương Thông (Houston, Texas)

Buổi chiều ngày 18.06.2011

www.lien-hoa.net